

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J. J. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie o sygn. akt I S [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 grudnia 2021 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

J. J. (dalej: skarżący) pismem z 6 września 2021 r., wniósł do Sądu Najwyższego (data wpływu: 18 listopada 2021 r.) za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w (...) (data wpływu: 28 października 2021 r.) skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość), w postępowaniach przed: Sądem Apelacyjnym w (...) sygn. akt I S (...), Sądem Okręgowym w S. sygn. akt V Cz (...) oraz Sądem Rejonowym w Ł. sygn. akt I C (...) na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Jak wynika z dokumentów znajdujących się w dołączonych aktach Sądu Apelacyjnego w (...), postępowanie w sprawie I S (...) dotyczy skargi na przewlekłość w sprawie o sygn. I C (...) Sądu Rejonowego w Ł. oraz w sprawie o sygn. V Cz (...) Sądu Okręgowego w S.. Postanowieniem z 16 sierpnia 2021 r. Sąd Okręgowy w S. stwierdził swoją niewłaściwość i skargę na przewlekłość

przekazał według właściwości Sądowi Apelacyjnemu w (...). Następnie Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z 13 października 2021 r., sygn. I S (...) odrzucił skargę na przewlekłość.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę na przewlekłość należało odrzucić jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Instytucja skargi na przewlekłość jest uregulowana w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018 r., poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość). W sprawach nieuregulowanych w tej ustawie mają zastosowanie odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązującym w postępowaniu, którego skarga na przewlekłość dotyczy.

Przepis art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość zawiera zamknięty katalog postępowań, w których uprawnione podmioty mogą wnieść skargę na przewlekłość. W przepisie tym ustawodawca nie wymienił postępowania o naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Tym samym w takim postępowaniu skarga na przewlekłość nie przysługuje, co potwierdza jednolita linia orzecnicza Sądu Najwyższego (postanowienia Sądu Najwyższego z: 1 kwietnia 2005 r., SPK 19/05; 14 lipca 2011 r., III SPP 16/11; 27 lutego 2019 r., I NSP 84/18; 23 września 2020 r., I NSP 134/20; 1 września 2021 r., I NSP 150/21).

W kontekście rozpoznawanej sprawy, skarżący wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie prowadzonej przed Sądem Apelacyjnym w (...) pod sygn. akt I S (...), której przedmiotem była skarga na przewlekłość przed Sądem Rejonowym w Ł. oraz Sądem Okręgowym w S.. W związku z tym skarga na przewlekłość postępowania w sprawie I S (...) jest niedopuszczalna z mocy prawa.

Ponadto wskazać należy, że skarżący wniósł rozpoznawaną skargę na przewlekłość postępowania osobiście. Natomiast zgodnie z art. 87¹ § 1 i 2

ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1805 ze zm.; dalej: „k.p.c.”), w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności przemysłowej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Powołany przepis znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04 – zasada prawna, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 lutego 2005 r., V SPC 1/05; z 5 lipca 2012 r., I CSP 2/12; z 23 marca 2018 r., I CSP 1/18; z 22 stycznia 2019 r., I NSP 69/18; z 21 marca 2019 r., I NSP 1/19; z 27 marca 2019 r., I NSP 2/19 i I NSP 46/18; z 26 kwietnia 2019 r., I NSP 36/19; z 26 lipca 2019 r., I NSP 52/19; z 8 stycznia 2020 r., I NSP 179/19; z 19 maja 2020 r., I NSP 44/20; z 3 czerwca 2020 r., I NSP 38/20; z 9 czerwca 2020 r., I NSP 73/20; z 15 lipca 2020 r., I NSP 85/20 i I NSP 86/20; z 22 września 2020 r., I NSP 136/20; z 28 października 2020 r., I NSP 153/20 i I NSP 155/20; z 16 grudnia 2020 r., I NSP 173/20).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 i art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji.